

အောင်မြင်
စာပေ

မာကျူဂျီ

ရင်တွင်းဖြစ်ချစ်သူ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

ဆောင်းနှင်းခိုးတွေ ဝေနေသော အရုဏ်ဦး နံနက်ခင်း သည် နီယွန် မီးတိုင်များ အောက်တွင် နှင်းတို့ ၏ ရင်ငွေ့ကို ခိုလှုံ ရင်း ပျင်းရိလေးတွဲ စွာဖြင့် ဇိမ်ယူကောင်းနေတုန်း...

ကားဝင်းအတွင်းရှိ Express ကြီးများကသာ အစီအရီ ဖြင့် တဖြောက်ဖြောက် ရောက်လာနေသော ခရီးသည် များကို ငြိမ်သက်စွာ စောင့်စားနေ၏။

ကားဝင်းထဲသို့ စူပါဆလွန်း ကားအဖြူရောင်လေး မောင်းဝင်လာပြီး ရွှေဧည့်သည် ဘုရားဖူးယာဉ်နားတွင် ငြိမ်ကနဲ ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ။

ကားပေါ်မှ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကျွတ်စီကျွတ်စီ ဖြင့် ဆင်းလာကြသည်။ ။

ကားမောင်းသူနေရာမှ မြင့်မို ဆင်း လာပြီး ကားနောက် ဖုံး တံခါးကို မ,ဖွင့်ကာ အထဲမှ အထုပ်တွေ တစ်ထုပ်ချင်း ချပေး နေ၏။

စန္ဒကူးပါ နိုင်သလောက် အထုပ်ကို ဝိုင်းကူချပေးရင်း

"မိန့်မိန့်... လာလေ၊ ဒီမှာ အထုပ်တွေ ဝိုင်းချပေးဦး"

ယိုးဒယားမုန့်တွေ ဝယ်ထည့်လာသော ခြင်းတောင်းကြီး တကိုင်ကိုင် ဖြင့် ဟိုယောင်ယောင် ဒီယောင်ယောင် လုပ်နေရာမှ

"အေးပါဟယ်...နင်ကလည်း ၊ ဒီမှာ မုန့်ခြင်းတောင်း ကို ဘယ်မှာ ချရမလဲ စဉ်းစားနေတာ"

"မုန့်ခြင်းတောင်း ချတာများ ...ဒီအထုပ်တွေနား လာ ချထားလည်း ရရဲ့ သားနဲ့ ဇယားချဲ့ တစ်ရတစ်ဆယ် လုပ်နေ သေးတယ်"

မကျေမနပ်ဖြင့် စူပူပူ ပြောနေသော စန္ဒကူးကို ကြည့်ပြီး ဇွန်ပွင့် မနေသာတော့။

လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ကားလက်မှတ်တွေ ရှာနေရင်းမှ စန္ဒကူးနား ရောက် လာပြီး ဝိုင်းချပေး၏။

"နင်ကလည်း ...သူ့အထာကို မနပ်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ လူ ကောင်ကသာ ကြီးတာ၊ ဘယ်နေရာမှာ သုံးစားလို့ ရလို့ လဲ"

"ကဲ...စောစောစီးစီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နဲ့ နား ကို ငြီးနေတာပဲ၊ နင်တို့ မိန်းကလေးတွေ တော်တော်ပစိပစပ် များ တယ်"

ကားနောက်ဖုံးကို ဂျိမ်းကနဲ လှမ်းပိတ်လိုက်ပြီး ဝေဖန် အပြစ်တင် နေ၏။

"နားငြီးရင် နားပိတ်ထား၊ နင်တို့ ယောက်ျားတွေကရော ဘာထူးလဲ၊ မိန်းကလေးတွေကို ဝေဖန်ရမယ်...အတင်းတုတ် ရမယ်ဆိုရင် လမ်းဘေးက ရေခဲရေသည် ကတောင် အရှုံးပေးရ မယ်"

"ဟဲ့...ယောက်ျားတွေ အတင်းတုတ်တာနဲ့ လမ်း ဘေးက ရေခဲရေသည် နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

"ဟင်...ဆိုင်ဘူးလား၊ အဟီး...ခစ်...ခစ်... ခစ်...ခစ်"

စန္ဒကူးအမေးကြောင့် ဇွန်ပွင့် ဇက်ပုကာ တခစ်ခစ် ရယ် ၏။

"ဟဲ့...နင်တို့ က မိန့်မိန့်ကိုပဲ အပြစ်တင်နေတယ်၊ ဟို တစ်ယောက် ကိုလည်း ကြည့်ဦး၊ ဓါတ်တိုင်မှီပြီး ငိုက်နေတယ်"

မြင့်မို မေးဆတ်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်တော့ ရတုတစ် ယောက် ဓါတ် တိုင်အောက်မှာ ငုတ်တုတ်ကလေး ထိုင်ရင်း ငိုက် မြည်းနေသည်။ ။

စန္ဒကူး ခါးထောက်ကာ ခေါင်းတခါခါဖြင့် မလွယ်ဘူး ဆိုသည့် သဘောဖြင့် သက်ပြင်းကို ဟင်းကနဲ ချသည်။ ။

"ဟင်...ဒီပုံစံနဲ့ ခရီးထွက်ဦးမယ် ဟုတ်လား ရတု၊ မွေ့ယာတွေ ခေါင်းအုံးတွေပါ တစ်ခါတည်း ယူ လာပြီး အဲဒီဓါတ် တိုင်အောက်မှာ ခင်းအိပ်လိုက်ပါလားဟယ်"

"အဟီး...ဒါဆို မနက်မိုးလင်းရင် တော်တော်လေး ကြည့်ကောင်းမှာ နော်၊ သူ့ဘေးမှာ လူတွေ ဝိုင်းအုံနေပြီးတော့ လေ"

"တစ်စစဖြစ်နေလို့ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြမှာ လေဟဲ့"

ဇွန်ပွင့်နှင့် မိန်းမိန်း ဝေဖန်နေသောကြောင့် ရတု ခေါင်း လေး ထောင်ကြည့်သည်။ ။

"နင်တို့ နော်...ငါ့အတင်းကို ပေါ်တင်တုတ်နေကြ တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

"စန္ဒကူး...ကားက ဘယ်နှစ်နာရီ ထွက်မှာ လဲ"

"ငါးနာရီလို့ ပြောတာပဲ"

မြင့်မိုအမေးကို စန္ဒကူးက နာရီလေး ငုံ့ကြည့်ပြီး ဖြေ လိုက်သည်။ ။

"ဒါဆို ငါ ကားပေါ်ကို အထုတ်တွေ တစ်ခါထဲ တင်လာ ခဲ့တော့မယ် ဟာ၊ ငါ နင်တို့ ကားထွက်တဲ့ အထိ မစောင့်တော့ဘူး"

"အိုကေ...ဒါလည်း ကောင်းတယ်"

"ကားနံပါတ် ဘယ်လောက်ကို တင်ရမှာ လဲ"

"ဟိုကားပေါ်လေ"

ရွှေဧည့်သည် ကားကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တော့ မြင့်မို အထုပ်တွေ ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဟိုဘက်တစ်ထုပ် ဒီဘက် တစ် ထုပ် မ၊ပြီး ကားပေါ်သို့ တင်ပေးခဲ့လိုက်၏။

"ကဲ...ငါလစ်ပြီ သိလား၊ လမ်းမှာ သူငယ်ချင်းတွေ သင့်သင့်မြတ်မြတ် သွားနော်...ရန်ဖြစ်မနေကြနဲ့ ၊ ပြန်လာရင် ပြဿနာတက်လာတဲ့ အသံကို မကြားချင်ဘူး...ကြားလား"

"အောင်မယ်...ဒင်းက ဆရာကြီး လာလုပ်နေသေး တယ်"

မိန့်မိန့်က မြင့်မိုကျောကို ဘုန်းကနဲ လှမ်းရိုက်ပြီး မကျေ မနပ်ဖြင့် ပြောတော့ မြင့်မို ကျောကော့သွားရ၏။

"ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဟာ...လက်တင်းပုတ်ကြီးနဲ့ နာ လိုက်တာ"

မြင့်မို ကျောပြင်ကို လက်နောက်ပြန် ပွတ်သပ်ရင်းဖြင့် ကားတံခါးဖွင့်ကာ ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ ကားစက်နှိုး သည် ။

"ကဲ...ငါလစ်ပြီ၊ ပြန်လာရင် ငါ့အတွက် ကတွတ်ယို များများ ဝယ်ခဲ့နော်"

"စိတ်ချ...တစ်ဆိုင်လုံး 'မ' လာမယ်၊ ရောင်းတဲ့ ကောင်မလေး ချောရင်လည်း တစ်ခါတည်း ခေါ်လာခဲ့ပေးမယ်"

"အဟဲ...ဒါ ဆိုရင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့ ဟာ၊ ကဲ...ငါလစ်ပြီ

"

မြင့်မို...သူတို့ အုပ်စုရှေ့မှ ကားမောင်းထွက်သွား၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဘုရားဖူးခရီးသည် တွေ စုံသလောက် တောင် ရှိ
နေပြီ။

"မိန့်မိန့်...နင်တို့ သန့်စင်ခန်း ဝင်ကြဦးမလား"

စန္ဒကူး သတိပေးမှ အားလုံး သန့်စင်ခန်း ဝင်ရန် သတိရ ကြ၏။

"အေး...ဟုတ်သားပဲ၊ သန့်စင်ခန်း ကြိုဝင်ထားမှ ၊ လမ်းမှာ သွားချင်
နေရင် ခက်မှာ ဟဲ့၊ ပြီးရင် ဗိုက်ကိုလည်း ဆီဖြည့် ရဦးမယ်နော်"

"သိတယ်...နင့်ဗိုက် ဆီမဖြည့်ရင် နင်အားရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ လမ်းမှ
အဆာပြေ အပျင်းပြေ စားဖို့ မုန့်တွေ နင့် လက်ချက်နဲ့ တင် ကုန်မှာ ငါသိ
တယ်"

"အဟဲ...ငါက ဗိုက်မဆာရင် ဘာကျွေးကျွေး မစား ပါဘူးဟ၊ မယုံရင်
ရတုကို မေးကြည့်"

ရတုက ဘာမှ မပြောဘဲ မျက်နှာလေး မဲ့ကာ ပြုံးပြ၏။

အားလုံး သန့်စင်ခန်းသို့ ညီညာစွာ ချီတက်လာကြ သည် ။ ဟိုရောက်
တော့ ကိုယ့်ထက်ဦးသူတွေက ကြိုရောက်နှင့် နေကြပြီးသား။

စန္ဒကူး မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့လိုက်သည် ။

ကိုယ်က စောင့်ရတဲ့ အလုပ်ဆိုရင် မုန်းတယ်။

အခန်း (၂)

ခရီးသည် တွေအားလုံး စုံပြီမို့ နေရာယူသူကယူ၊ အထုပ် အပိုး နေရာ ချသူကချ အသံဗလံမျိုးစုံက ဆူညံလျက်။

ကိုယ့်ခုံနံပါတ်နှင့် ကိုယ်မို့ စန္ဒကူးတို့ ဝိတ်လည်း လျှော့ပြီး ပြီ၊ ဗိုက် လည်း ဖြည့်ပြီးပြီဖြစ်သည့် အတွက် နေရာမှာ ဝင်ထိုင်နေ လိုက်ကြ၏။

"ရတု...ငါ အစွန်မှာ ထိုင်ချင်တယ်၊ အပြင်ရှုခင်းတွေ ကြည့်ချင်လို့ ပါ "

"နိုး...နိုး...ဦးသူစနစ်ပဲ၊ ဒီနေရာမှ ထိုင်ချင်ရင် မုန့်ဟင်းခါးသုံးပွဲ မ စားဘဲနဲ့ စောစောကြီးထဲက တက်နှင့် ပါလား၊ အစားပုတ်နေပြီးတော့ "

"နင်ကျတော့ရော အအိပ်ပုတ်တာပဲ မဟုတ်လား၊ သူ များကို လာပြီး ဝေဖန်သေးတယ်၊ လူတိုင်းမှာ အားနည်းချက် ကိုယ်စီ ရှိတယ်ဟဲ့၊ ဟိုအ ရှေ့က နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပါလား၊ တစ်ယောက်က အဖွားကြီးအိုလေး လိုပဲ ပစ်ပစ် များ တယ် "

"ဘယ်သူလဲ "

"ဇွန်ပွင့်လေ...ဟိုတစ်ယောက် စန္ဒကူးကျတော့ အစားအသောက် ချေးများ တယ်၊ အပြင်ဆိုင်မှာ ဘာဝယ်စားစား သူ ဘယ်တော့မှ ခံတွင်း မတွေ့ဘူး "

"အဲဒီအထဲမှာ နင့်အကျင့်က အဆိုးဆုံးလေ "

"အယ်...မိရတုနော်၊ မြားဦးက ငါ့ဘက် လှည့်လာ ပြန်ပြီ၊ ကဲပါ...ငါ့ကို အဲဒီနေရာ ဖယ်ပေးပါဟယ်၊ ငါ အဲဒီမှာ ထိုင်ချင်လို့ ပါ"

မိန့်မိန့် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြောပေမယ့်လည်း ရတု က လုံးဝအလျှော့မပေး။ သူလည်း အစွန်မှာ ထိုင်ချင်လို့ မုန့် ဟင်းခါးကို အချိန်ဆွဲပြီး မစားဘဲ ခပ်မြန်မြန် စားပြီး ခပ်မြန်မြန် တက်လာရတာ။

"မဖယ်ပေးဘူး"

"နင်သိပ်ညစ်ပတ်တာပဲ"

"ဘယ်မှာ ညစ်ပတ်လို့ လဲ၊ သုံးနာရီကတည်းက ရေချိုး လာတာ"

"ဟဲ့...နင်တို့ ကလည်း ၊ ဒီနေရာပဲ လုနေကြတယ်၊ တစ်လှည့်စီ ထိုင်ကြပေါ့ဟယ်၊ တကယ်ပဲ...ကလေးလေးတွေ ကျနေတာပဲ၊ လူကြားလို့ တောင် မကောင်းဘူး"

စန္ဒကူး ဝင်ပြီးဖြေရှင်းပေးလိုက်တော့မှ နှစ်ယောက်သား ပေစောင်းပေစောင်းဖြင့် ကြည့်ကာ ငြိမ်သွားကြသည် ။

ဒီတော့မှ စန္ဒကူး အရှေ့ပြန်လှည့်ပြီး ထိုင်ခုံ နောက် ကျောကို ခပ်လျှောလျှော မှီထိုင်ပြီး မျက်ဝန်းလေးကို မှေးမှိတ် ထားလိုက်သည် ။

"မမအင်ကြင်းပန်း သနားပါတယ်ဟယ်၊ လိုက်ချင်ရဲ့ သားနဲ့ မလိုက်ခဲ့ဘူး"

ဇွန်ပွင့် ကရုဏာသံကလေးနှင့် ပြောရှာ၏။

"ငါလည်း ခေါ်တာပဲ ဇွန်ရာ၊ သူက အပျိုကြီးပီပီ သိပ် ဇီဇာကြောင်တာဟ၊ ခုလည်း လိုက်ချင်ရဲ့ သားနဲ့ တမင် ပဲများ ပြီး မလိုက်တာ၊ မလိုက်တာလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ငါတို့လို ရုပ်ပလာ အုပ်စုနဲ့ သူ့ရဲ့

ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားပုံနဲ့ လည်း မဖြစ်ပါဘူး။"

"ဟီ...ဟီ...ငါတို့ ကလည်း ငါတို့ ပါပဲဟယ်"

စန္ဒကူးစကားကို ဇွန်ပွင့်က ရယ်ကျဲကျဲလေးဖြင့်ထောက် ခံ၏။

"ဟိုရောက်ရင် ငါတို့ တည်းဖို့ အစီအစဉ် ဘယ်လိုဆွဲ မလဲ၊ ဟိုတယ်မှာ ပဲ တည်းမလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ထမင်းဆိုင်မှာ ပဲ တည်းမလား"

"နင်ကလည်း ချီးထုတ်က ကျပြန်ပြီ၊ ထမင်းဆိုင်မှာ ဘယ်လိုလုပ် တည်းလို့ ဖြစ်မှာ လဲ၊ အခန်းလေးတွေကို ဝါး ထရုံ လေးတွေနဲ့ ကာထားတာ၊ မိန်မိန် အိပ်ပုတ်ကြီးတာလည်း သိ သားနဲ့၊ အိပ်မောကျပြီဆိုတာနဲ့ ထမိက လည်ပင်းတက်စွပ်နေပြီ၊ ဟိုတယ်မှာ တည်းတာပဲ ကောင်းပါတယ်ဟယ်...စိတ်ကူးမလွဲ စမ်းပါနဲ့ "

"အဟင်း...ငါ့အဖေက ကြိုပြီးတော့တောင် ဟိုတယ် မှာ အခန်းမှာ ပေးပြီးသား၊ နင်တို့ ကို အမြင်ကတ်လို့ တမင်မပြော တာ"

"ဟယ်...တော်လိုက်တဲ့ သူငယ်ချင်းလေးရယ်"

ဇွန်ပွင့် သဘောခွေကာ စန္ဒကူး ပါးလေးကို ချစ်စနိုး လိမ်ဆွဲလိုက်သည် ။ စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့ ဘုရားဖူး ထွက်လာတာ အာရုံထဲ ဘာမှ မထည့်ဘဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ သူငယ်ချင်းတွေ နှင့် ပျော်လိုက်တော့မည်။

စိတ်ညစ်စရာတွေ ခပ်ဝေးဝေး သွားကြတော့။

အခန်း (၃)

ကားက စထွက်လေပြီ။ အရုဏ်မကျင်းသေးသည့် နံနက်စောစောမို့ ရွှေဧည့်သည် ဘုရားဖူးယာဉ် Express ကား ကြီးသည် အားသစ်ဖြင့် နီးထလန်းဆန်းလျက် အေးစိမ့်စိမ့် လေပြည်တွေကို ထိုးခွဲထွင်းဖောက်ပြီး တအိအိ မောင်းနေ၏။

သိပ်မကြာခင်မှာ ပင် မင်္ဂလာဒုံ ပြီးတော့ ထောက်ကြွဲမြို့ ငယ်အသီးသီးကို ဖြတ်ကျော်လျက်...

တစ်ချက်တစ်ချက် ကားစက်သံနှင့် အတူ အနောက် ဘက်မှ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုသံတွေက တိုးဝင်လာ သေးသည် ။

တစ်ချို့က ကားထွက်သည် နှင့် စတင်ငိုက်မြည်းနေကြ ၏။

Express ကားကြီးက လယ်ကွင်းပြင်များကို ဖြတ် ကျော် ပြေးလွှားနေသည် ။

လန်းဆန်းလတ်ဆတ်သော သဘာဝလေကို စန္ဒကူး တစ်ဝကြီး ရှူရှိုက်လိုက်သည် ။

"ဒီလို...လေကောင်းလေသန့်ကို အခွင့်သာတုန်း ရှူ ထားကြနော်၊ ရေမရောတဲ့ နွားနို့စစ်စစ် မသောက်နိုင်တဲ့ ဒီလို ခေတ်ကြီးထဲမှာ လေကောင်းလေသန့်ဆိုတာ တကယ့်ကို ရှားရှား ပါးပါး"

နောက်ဖက်ခုံမှ မိန့်မိန့်စကားကြောင့် စန္ဒကူး ပြုံးမိလိုက် သည် ။ ရှာ

ရှာပေါက်ပေါက် ပြောတော့မယ်ဆိုရင် မိန်မိန်တို့ က သွက်ပြီးသား။

"စန္ဒကူး...ဟိုလယ်ကွင်းစပ်မှာ နေလုံးကြီး ထွက်လာ တာ ကြည့်စမ်း...လှလိုက်တာ"

"အေးနော်...ဒီလို သဘာဝရှုခင်းမျိုးက ငါတို့ တွေ နေတဲ့ မြို့ကြီးပြကြီးတွေမှာ တွေ့ရခဲတယ်ဟ"

"အမေ"

ရုတ်တရက် ပခုံးကို တဘုတ်ဘုတ်နှင့် လာထိသော အထိအတွေ့ကြောင့် စန္ဒကူး လန့်သွားသည် ။ ခပ်တိုးတိုးပင် ယောင်ပြီး အော်မိသည့် အဖြစ်။

"လန့်လိုက်တာ မိန်မိန်ရယ်"

"မလန့်နဲ့ ...နင့်ကို မုန့်ကျွေးတာ"

"ဒီအချိန် မုန့်စားစရာလား"

"ငါဗိုက်ဆာပြီဟ"

"နင်ဗိုက်ဆာတာနဲ့ ငါတို့ ကိုပါ အဖော်ညှိနေတာပေါ့ ဟုတ်လား"

"အဟီး...ငါတစ်ယောက်ထဲ စားရင် ဒီရေညှိမုန့်တွေ ကုန်သွားမှာ စိုးလို့ နင်တို့ ကိုယ်တာတွေကို တစ်ခါထဲ ခွဲတမ်းချပေး ထားတာ"

မိန်မိန်က သွားဖြလေးနဲ့ ရယ်ကျဲကျဲ ဆို၏။

"ရတုရော...အသံတိတ်နေပါလား"

ဇွန်ပွင့်အမေးကြောင့် မိန်မိန် မဲ့လိုက်သည် ။

"သူလား...ဟွန့်...ထုံးစံအတိုင်း စက်တော်ခေါ် နေတယ်လေ"

"ဟင်း...စိုးရိမ်ရတယ်။ သူမို့ ကားပေါ်မှာ ကိုယ့်အိမ် လို သဘောထားပြီး အိပ်တတ်တယ်တော့...အံ့ပါရဲ့ "

ဇွန်ပွင့်က ရတု အအိပ်ကြီးပုံကို ခပ်မဲ့မဲ့လေး ဝေဖန်၏။

"နင်တို့ ဘာအကြောင်းတွေ ပြောနေကြလို့ လဲ...ငါ ခေါ်တာ လန့်ရ အောင် "

"လင်ကြောင်းသားကြောင်း"

"ဟယ်...တိုးတိုးပြောပါ ဇွန်ပွင့်ရယ်၊ ဘေးလူတွေ ကြားရင် တကယ် ထင်နေဦးမယ် "

အသံနည်းနည်းကျယ်သွားသော ဇွန်ပွင့်စကားကြောင့် စန္ဒကူး အနည်းငယ် ရှက်ကာ ဘေးဘီကို ဝှေ့ဝဲကြည့်လိုက်ပြီး ဟန့်တားလိုက်သည် ။

"ဟဲ့...နင်တို့ ကို ငါပြောရဦးမယ် "

"ဘာလဲ "

မိန့်မိန့်က သူ့ခန္ဓာကိုယ်ဝဝကြီးကို ရှေ့သို့ ကိုင်းကာ စန္ဒကူး၏ ထိုင်ခုံ နောက်ကျောကို မေးတင်လိုက်သည် ။

"ဟိုး...အနောက်ခုံမှာ ပါလာတဲ့ တစ်ဖွဲ့က အလန်း လေးတွေဟ၊ အဟီ..ငါတို့ ဇာတ်လမ်းလုပ်လိုက်လို့ ရတယ် သိ လား၊ ငါ သေသေချာချာ ကြည့်ပြီးပြီ၊ အဲဒီထဲက တစ်ယောက်ဆို တော်တော်လေးကို ချောတာ နော်၊ အသားလေးကို ဖြူဖွေးနုနေ တာပဲ၊ အီမိုဆံပင်နဲ့ ဆိုတော့ ဂျပန်မင်းသားလေးအတိုင်းပဲ၊ စန္ဒကူး နဲ့ ဆို လိုက်ဖက်တယ် "

"မိန့်မိန့်တို့ တော့ ပိုးထ လာပြီ၊ ဣန္ဒြေရရလေး နေနော်၊ ခဏခဏ ငမ်းကြောလှမ်းမဆွဲနဲ့ ၊ နင့်ကြောင့် ငါတို့ တစ်ဖွဲ့လုံးကို အထင်သေးသွား

လိမ့်မယ်"

စန္ဒကူး ခပ်ကြိတ်ကြိတ်လေး သတိပေးလိုက်သည်။ ။

"အေးပါ...ငါ လှည့်မကြည့်ပါဘူး၊ အရမ်းမိုက်လို့ နည်းနည်းသတိထားမိရုံလေးပါ...အဟီး၊ စောစောကလည်း သီချင်းတွေ အော်ဆိုနေတာ ကြားလား၊ အသံတွေက ဟဲဗီးနော်"

"မိန့်မိန့်...ပြောလေ ကဲလေပါလား...တော်တော့"

"အေးပါ...တော်ပါပြီ၊ အဟီး...ပျော်စရာရှိတာ ပျော်ထားနော်၊ ဒီအပျော်ခရီးက ပြန်သွားရင် စန္ဒကူးတစ်ယောက် လှောင်ချိုင့်ထဲက ငှက်ကလေးလို ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ အိုရ တော့မှာ "

"ဝတုတ်မနော်...မဆိုင်တာ မပြောနဲ့ "

"ဟဲ့...သူပြောတာလည်း ဟုတ်တယ်ဟ၊ နင်ပျော်ချင် ရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်စိတ်ကို လုံးဝလွှတ်ထားလိုက်"

"တော်ပါ ဇွန်ပွင့်ရယ်၊ ရှင်တို့ စကားကြီးက ငါ့အတွက် တစ္ဆေခြောက်နေသလို ကျောချမ်းစရာကြီး၊ ခုချိန်မှာ ငါ့အာရုံထဲ ကို ဒီအကြောင်းအရာကြီး တွန်းမပို့စမ်းပါနဲ့ "

"အေးပါ...အေးပါ...ပြီးရော"

မိန့်မိန့်လည်း ငြိမ်သွားသည် ။ ဇွန်ပွင့်လည်း အပြစ်ရှိသူ တစ်ယောက်လို ငြိမ်သွားကာ လမ်းဘေးမှ တဲစုတန်းလေးတွေဆီ သို့ သူမအကြည့်တွေကို ပို့ထားလိုက်သည် ။

စန္ဒကူး အာရုံထဲ ဝင်လာသော ထိုအကြောင်းအရာကြီး ကို ဇွတ်အတင်း နှင်လွှတ်လိုက်သည် ။

ခုချိန်မှာ ငှက်တစ်ကောင်သာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့။

အနောက်ဘက် မိန့်မိန့် ပြောသည့် အုပ်စုထဲမှ အော်ကြီး ဟစ်ကျယ်
ရယ်သံကြီးက ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။ အာရုံနောက်ရ တဲ့ ကြားထဲ စန္ဒကူး
နားနှစ်ဖက်ကို စုံပိတ်ထားလိုက်သည် ။

*